

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: ראש השנה

פרשת נצבים

בס"ד | גיליון מס' 346

מה היתה סיבת ביקורו של איש זר בבית האבלים?

היום הרת עולם!

שצריכים לו זקוקים לסיועו - או אז השופט חייב להתחשב גם בהם, ולחשוב פעמיים ושלוש לפני שהוא מעניש את הנאשם, שהרי עונש עבורו - הוא עונש לרבים אחרים הזקוקים לו כל כך!

להבדיל אלף אלפי הבדלות, שבעתיים ויותר, כך מתנהל המשפט בשמי מעל. הגאון רבי ישראל סלנטר זצ"ל היה אומר, שאם היו נותנים לאדם להרצות את

כל זכויותיו בשמים בעת משפטו ביום הדין - ספק אם היה זכאי לקבל כוס מים בשנה הקרובה... אז איך אפשר לזכות בדין? מהי הדרך?!

להיות אחד שאחרים זקוקים לו, להיות אדם כזה שרבים צריכים אותו. אם יהודי זוכה לכך שיהודים אחרים זקוקים לו - כשהוא ניצב מול בית הדין השמימי הגדול, הוא לא ניצב שם לבד. ניצבים לצידו גדודים של סנגורים שזועקים: 'אבא שבשמים, עשה למען יהודי פלוני שאנו זקוקים לו כל כך, שתהיה לו שנה טובה ומבורכת, כי אנו צריכים אותו בריא וחזק, שמח ומאושר, עשיר בפרנסה ורגוע להפליא!'

ואז - כל הגישה אליו משתנית, המבחן שלו הוא אחר. כבר לא בודקים אותו רק במעשיו, בודקים אותו באופן אחר לגמרי - כי הוא לא אדם לעצמו, הוא אדם שהעולם זקוק לו, שאחרים צריכים אותו. ומכאן - קצרה הדרך להיכתב ולהיחתם לחיים טובים, לא בזכות העצמית, כי אם בזכות העובדה שרבים אחרים צריכים אותו!

זה עלול להישמע מורכב, כביכול רק מנהלי ארגוני חסד גדולים, מוסדות מפוארים, או עסקנים בעלי שם - אלה הם אנשים שהעולם זקוק להם. אבל זה לא נכון, כי כל אחד מאיתנו יכול: יהודי שמחייך לזולת, שנוהג להחמיא לחבריו, שמחזק יהודים שבורים, שמחזיק גמ"ח מכל סוג, שתומך ביתומים או במוסדות תורה, שמפיץ דברי תורה, שמסדר את בית הכנסת - כל אלה הם אנשים שהעולם צריך אותם, אחרים זקוקים להם, וממילא הם זוכים בשנה טובה!

אחים יקרים, מה שכדאי כל כך לעשות, בימים ובשעות שנותרו לנו עד ראש השנה, הוא להפוך ל'איש ציבור'. אין הכוונה לדמות ייצוגית, אלא לאדם שלציבור יש תועלת ממנו, שיש אחרים שנהנים ממנו, שיש כאלה שנועזים בו. אם נתחיל כבר מעכשיו להיות כאלה, ולבטח אם נקבל על עצמנו להיות כאלה בשנה הבעל"ט - בכך נפתח לנו את שערי הרחמים, ונזכה להרעיף על עצמנו שנה טובה ומבורכת, שנה מאושרת ומתוקה!

היום הרת עולם, היום יעמיד במשפט כל יצורי עולמים. חודש אלול כבר כמעט מאחורינו, ניצבים אנו על מפתן השנה החדשה שתיפתח בשעה טובה ומוצלחת ביום ראש השנה הבעל"ט. גם מי שעד כה לא הצליח לחוש תחושת אלול או חרדת הדין, לבו כבר מתחיל לפעום בחוזקה: 'הנה יום הדין, לפקוד על כל צבא מרום בדין, כי לא יזכו לפניך בדין!'

זה מרגיש כאילו קול השופר שאנו שומעים מדי בוקר הולך וחזק מאוד, מיום ליום הוא מרטיט את הלב יותר ויותר. אנשים מתרוצצים אחר סימני היום, מחפשים רימון או תמר, דבש או תפוח, ויתר הסימנים שתקוותינו שיביאו עימם ברכות טוב לשנה החדשה. כל בר דעת מבין שזה עניין רציני ומורכב, אנו עומדים בפני יום גורלי ומכריע, יום דרמטי לשנה שלימה!

זה הזמן בו כל יהודי שואל את עצמו, איך הוא יכול לזכות בדין? זה פרוייקט לא פשוט, הרי כל לב יודע מרת נפשו, מכיר את סאת עוונותיו וכשלונותיו, הפעמים בהן - למרבה הצער - התרחק מהבורא יתברך. עכשיו מגיע יום הדין, בודקים את כל אחד מאיתנו, מעלים הכל על כף המאזניים, מי שייצא זכאי - תהיה לו שנה טובה, ומי שלא - - -

אז מה עושים? איך מצליחים לזכות בימי הדין בשנה טובה ומבורכת?! הן מלך במשפט יעמיד ארץ, כולנו נעבור לפניו כבני מרון. איך נצליח לצאת כשידינו על העליונה? איך נצליח להיכתב ולהיחתם לחיים טובים וארוכים? איך נוכל לדאוג לכך שביום הדין תהיה לנו איזושהי 'פרוטקציה' שמימית כביכול, באמצעותה נוכל לזכות בשנת אושר ושמחה גם אם לא כל כך מגיע לנו?!

התשובה היא שיש דרך כזו, וכדי לקרבה אל ליבנו - הבה נתאר לעצמנו אולם בית משפט של ימינו אנו. כאשר עולה עניינו של נאשם, ולאחר שהעובדות מתבררות לאשורן, מגיע שלב 'גזר הדין'. ואז, כל סניגור מתחיל יודע, שראשית הוא מציג את דמותו של הנאשם, והיה אם הנאשם הוא איש טוב ומרבה חסד, אדם שרבים נעזרים בו בכל עת - כי אז גדול הסיכוי שהוא יחמוק ללא מאסר, שהרי רבים זקוקים לו ולעזרתו, ואין זה הוגן להעניש את כל התלויים בו...

כלומר, יתכן שהאיש אינו זכאי, ההיפך - הוא ראוי לענישה, ואפילו ענישה מחמירה. אבל אם יש מי אנשים רבים שנושאים אליו עיניהם, אם יש מי

ביקור שיצר עיתון...

דמות מופת של 'זכוי הרבים' בכל לב, היה הגאון רבי משה וובר זצ"ל, רב ביהמ"ד בעלזא בבני ברק. הוא חיפש כל הזדמנות לזכות את הרבים, וכשהיתה לו כזו, שמח עליה כמוצא שלל רב. כמו למשל בשני הסיפורים הבאים, אותם שמענו מבנו 'יבלחט'א הרב מרדכי שליט"א:

פעם אחת, אחד ממקורביו שם לב שמעת לעת הרב נעלם לפרק זמן. הלה החל לעקוב אחריו, וגילה כי הרב עולה לביתו של יהודי גלמוד, ולומד אתו כמה דקות. הוא לא הצליח לכבוש את פליאתו, והקשה על הרב בשנינות: 'איני מבין, הלא בזמן הזה הרב יכול למסור שיעור לכמה עשרות אנשים. וכי ראוי הוא שהרב יכלה את זמנו בלימוד עם יהודי אחד? והכלל הנודע 'הרוצה את הרב יבוא אליו' - מה יעלה בגורלו?'

השיבו הרב וובר על אתר: 'אמת!, אולם בשיעור אזכה ללמד רק את מי שיכול לבוא. הלה לא יכול לבוא, אז אני בא אליו!'

לא רבים יודעים, אולם העיתון החרדי הנפוץ ביותר 'מרווה לצמא' הינו פרי יצירתו וחזונו. פעם ביקר במרפאה, וגילה כי אנשים יראי ה' קוראים מגזינים מפוקפקים בעת ההמתנה. הוא ביקש לברר את הנושא, והתברר לו שאין חומר קריאה מעניין שאינו חדשותי לציבור יראי ה'.

על אתר קם ועשה מעשה, ופנה ליבלחט"א הרה"ח ר' ישראל פולק שליט"א, וביקש ממנו שמתוקף היותו מושך בעט סופר - יפתח מגזין כזה אשר יופיע מעת לעת, ויעניק חווית קריאה מעניינת בעלת תכנים חיוביים. הרב וובר עצמו כלל לא היה זקוק לחומר הקריאה הזה, הוא פשוט הרגיש שזהו צורך הציבור...

כך קם והיה העיתון 'מרווה לצמא', שברבות הימים מפורסם בכל רחבי הארץ, ילדים, בחורים ומבוגרים קוראים בו בהנאה, וזוכים בתוכן איכותי ומרומם מדי שבוע. כל זה, מתוך חשיבה אחת של 'זכוי הרבים' שעלתה במוחו של הרב וובר, וזיכתה דורות שלמים...

אחים יקרים, כולנו יכולים. מחשבה אחת על מה שהעולם זקוק לו, מעשה אחד למען יהודי אחר. זכוי הרבים הוא הדרך והספר לחיים מלאי זכויות, ולהיכתב ולהיחתם בפני החיים. הבה נחפש כל הזדמנות לזכות את הרבים, ונזכה להיכתב ולהיחתם לחיים טובים. שנה טובה ומתוקה!

מצוה לפרסם! סגולה בדוקה לעורר רצון לקדושה, לטבול לעילוי נשמת

הרה"ח רבי פתחיה טעלישער בן הר"ר יוסף יונה הי"ד רזנברג
מזקני חסידי בעלזא, נעק"ש בשנות הזעם - י"ג בסיון תש"ד

לעילוי נשמת

ר שלמה פרץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשמיט (ארא"ל)
ת.נ.צ.ב.ה.

האוטובוס של חמש...

היה זה בימי השבעה על אסון מירון, בבית משפחת רובין האבלה על פטירת הרב יהודה לייב זצ"ל. אל הבית השרוי בעצב קודר נכנס אדם, שאיש מבני הבית או מבני המשפחה לא הכיר. גם תושבי השכונה לא זיהו את האיש, אשר רק עמד בצד, פניו נפולות ואבלות, והמתין לשעת כושר שקיטה.

לאורך רוב שעות הערב המה הבית אדם, והאיש פשוט ישב והמתין בצד, מחכה להזדמנות שלו לומר את דברו. רק בשעת ערב השתרר שקט יחסי, והוא ניגש אל אבי המנוח, יבלחט"א הרב יום טוב רובין שליט"א, ופירז את הערפל על תעלומת בואו, תוך שהוא מספר את הסיפור הבא:

המנוח, הרב יהודה לייב רובין, התגורר בבית שמש ולמד בכולל בירושלים. הכולל בו למד היה במסגרת מיוחדת, המתחילה בשעת בוקר מוקדמת מאוד, ומסתיימת בשעת אחר הצהריים. האוטובוס 'שלו', הקו בו נסע מבית שמש לירושלים, היה הקו של שעה חמש. בהלוך - חמש לפנות בוקר, ובחזור - חמש אחר הצהריים.

הוא לא היה הנוסע היחיד באוטובוס הזה. כדרכם של קווי אוטובוס, רבים הם הנוסעים הקבועים מדי יום, באותו קו, באותה שעה. כמוהו היה עוד אחד, שכלל לא הכירו. הם רק היו נוסעים באותו קו...

'רק' אמרנו? - זהו שלא. עבור הרב רובין, היה בנסיעה הזו הרבה יותר. מדי יום ביומו, בדרכו חזור מהכולל, היה מקדם את האיש בברכת שלום לבבית. מחייך אליו, מתעניין קלות בעובר עליו, מחמיא לו בכנות או טופח על השכם. זהו, זה הכל. שניהם לא ידעו זה את שמו של זה, איש מהם לא ידע מהי כתובת המגורים המדוייקת של רעהו. שניהם נוסעים באותו אוטובוס, מירושלים לבית שמש, ועבור הרב רובין - היה די בכך כדי להעניק מילה טובה וחיזוק חם ליהודי אחר...

ואז התרגש האיש הזר, והוסיף: 'הוא אפילו לא ידע, שלעתים הוא פוגש אותי לאחר יום מתיש בעבודה, או בתקופה נוראית שעברתי בחיי לא מזמן. לא היה לו צל צילו של מושג מה באמת עובר עליי, הוא חיזק אותי וחיבק אותי בלי לדעת. היום אני יכול לספר, שהיו לי תקופות קשות ונוראיות, בהן רק החיך שלו בערבו של יום החזיק אותי, ציפיתי למילה הטובה שלו כמו לאוויר לנשימה...'

והוא נתן את זה, מכל הלב. בלי לדעת שכשהוא עושה זאת הוא מציל אותי, ממש מעניק טעם בחיי. בלי שיכול היה להעריך שאני מחכה כל היום לפגוש אותו, בהמתנה לאוטובוס של חמש. הוא 'סתם' עשה את זה, מתוך לב טוב ואוהב לכל יהודי, אבל המילים שלו היו עבורי כמים קרים על נפש עייפה...'

ואותו אדם זר הוסיף וסיפר, כי רק עם היוודע הבשורה הקשה על אסון מירון, ומשנחשפו תמונות מ"ה קדושי מירון אשר נתעלו השמימה, הוא התקשה להאמין שהאיש 'שלו', שכל כך היטיב אתו בלי לדעת מי הוא בכלל, גם הוא עלה השמימה ואיננו, כי לקח אותו אלוקים. ביום ראשון הוא יצא אל האוטובוס, ורק כשראה שהמנוח לא הגיע - הבין שאכן כן, הנורא מכל קרה גם קרה, ואז החליט לבוא לבית האבלים ולספר...

סיפור מדהים זה, אשר הופיע בגליונות 'דרשו', מאיר לנו את משמעות המושג 'רבים צריכים לו'. כדי להיות כזה - לא צריך להקים ארגון חסד ענקי, להשאל ציוד רפואי במאות אלפי שקלים, לפתוח כולל ענק. מספיק להיות יהודי חייכן כזה, שמפיח רוח חיים בסובבים אותו, שנותן כח לחבריו, שמעניק מילה טובה לכל מי שהוא פוגש - ואין 'רבים צריכים לו' יותר מזה...

ואת זה - כולנו יכולים לעשות, וזה תלוי רק בנו. אחים יקרים, עד כניסת ראש השנה, בראש השנה ולאורך השנה הקרובה, הבה נפיץ אור סביבנו, הבה נהיה אנשים נחמדים, שמעניקים מילה טובה מכל הלב, שטופחים על שכמו של יהודי אחר, שנותנים כח וחיזוק לכל הסובב אותם. בכך נהפוך למי שאנשים רבים זקוקים לו כאוויר לנשימה, וביום הדין הקרוב נזכה להיכתב ולהיחתם לחיים טובים וארוכים!

בנים בזכות 'אבות ובנים'...

הם היו זוג צעיר, שכבר לא היה כל כך צעיר... שהמתינו להיפקד בבשרות זרע של קיימא. יום ועוד יום חולף, שנה חוברת לה לשנה נוספת, וישועה אין.

הם ערכו תפילות, סגולות, נסעו לקברי צדיקים וגם עשו השתדלות רפואית, אפס כי נראה ששערי שמים נעולים בפניהם, והם לא זוכים להיפקד בישועה.

בצר להם, ביום הימים הועידו את פניהם לנהריה, אל הרה"צ רבי דוד אבוחצירא שליט"א. עוד בעומדם בתור נשבר לבו של הבעל, והוא פרץ בבכי נסער, שביטא שנות המתנה ארוכות ואכזבות קשות. עתה, החליט, הוא יבקש שרבי דוד יתן לו עצה, ברכה, סגולה - משהו שיביא בכנפיו את הישועה, אחת ולתמיד!

שעות ארוכות המתין בתור, ולפתע רבי דוד קם לצאת מהמקום, והבחין בו בעומדו בתור. עוד בטרם שמע את הצרה לאשורה, השיב רבי דוד על אתר: 'דע לך, יהודי שרוצה לזכות בילדים ובסייעתא דשמיא, עליו להרבות בזיכוי הרבים. זו מעלה שאין כמוה!' - אמר ולא יסף.

הם עזבו את המקום בצעדים מאושישים. טרם הבינו מהו בדיוק 'זיכוי הרבים' שלהם, אבל יש להם כיוון. עד מהרה הפכו בני הזוג למגדלור של זיכוי הרבים: תחילה הקימו בשכונת מגוריהם 'חברת תהלים' לבנים, וזמן לא ארוך אחר כך - הקימו 'חברת אבות ובנים', ללימוד בנים ואבותיהם יחדיו. גם תחום הנשים לא נזנח, והגב' הקימה 'חברות תהלים' לנשים, נערות ובנות, שהתכנסו לומר יחדיו תהלים בצוותא חדא.

כמה חודשים עסקו בני הזוג במפעליהם הכבירים, שמילאו כל דקה מסדר יומם. הם לא נחו ולא שקטו, ביקשו להגביר חיילים לתורה וללומדיה, וה'אבות ובנים', כמו גם 'חברות תהלים' שהקימו - פרחו ושגשגו מאוד. הם השקיעו את כל מרצם בפרסום ובעידוד רבים לבוא להצטרף, לצד פעילויות עשירות לטובת המשתתפים, לעשות להם טוב על הלב ובכדי שיבואו גם להבא...

ביום מן הימים, הוכרז ב'אבות ובנים' על מבצע לימוד מיוחד, אשר בסופו טיול חווייתי לצפון הארץ, כך שהוא מאוד משתלם. מאות ילדים נרשמו למבצע, מבקשים להבטיח את מקומם בטיול המובטח. הם למדו כראוי על פי תקנון המבצע, ובסיומו, כמובטח, יצאו לטיול חווייתי ומהנה, שהיה כעין 'רגע שיא' לפעילות כולה...

פחות מעשרה חודשים מאותו טיול - ובני הזוג ממחרים לבית החולים. בתוך כמה שעות הם חובקים ילד ראשון, הופכים להורים. למעלה מדרך הטבע, לאחר שכל המומחים כבר נואשו - - -

'אבות ובנים', 'חברת תהלים', או בשמם הכולל 'זיכוי הרבים' - אלו הביאו להם את הישועה הנכספת! בכוחם זכו לחבוק ילד! המעשים האציליים הללו, כשפעלו שאחריים יתחזקו בלימוד התורה ואמירת תהלים - זיכו אותם להפוך להורים!

הסיפור המדהים הזה שהתרחש בשנה החולפת, ומובא כאן - כפי שקיבלנו אותו מגיליון 'ברינה יקצורו' מפי בעל המעשה בעצמו - קורא לכלולנו:

אחים יקרים, קשה לומר שכולם יכולים לעשות את כל סוגי הפעילויות, אולם אין ספק שכולנו יכולים לעשות משהו, להפיץ תורה בעוצמה גבוהה יותר, לזכות את הרבים. לחלק עלונים שבועיים בהם יקראו רבים, לפתוח ולפתח פעילות חסד - אפילו ברמה מקומית, ליצור משהו חדש שיגדיל תורה וירבה את לומדיה.

זיכוי הרבים הוא כלי חזק ורב עוצמה, שבכוחו לשנות גורלות, להפוך עולמות, להביא בכנפיו ישועות. רגע לפני יום הדין, הבה נקבל על עצמנו להימנות עם מזכיי הרבים, לעשות משהו כדי לזכות יהודים אחרים, ולהיטיב עימם מכל הלב. זכות זו תעמוד לנו בימים הנוראים הבעל"ט, למען נזכה להיכתב לחיים טובים, ולשנה טובה ומתוקה!

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשרא) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס